

La Flama del Canigó s'escampa arreu dels Països Catalans

written by Redacció Unilateral | 23 de juny de 2016

Aquesta matinada la Flama del Canigó ha estat renovada al cim de la muntanya emblemàtica del Pirineu català i centenars de voluntaris i equips de foc l'estan distribuint arreu dels Països Catalans seguint diverses rutes per tal d'encendre les fogueres de la nit de Sant Joan. Podeu seguir l'evolució de la Flama amb el *hashtag* [#FlamadelCanigo](#).

La Flama del Canigó és la festa d'encesa dels Focs de Sant Joan, símbol de la nostra identitat; una festa popular arrelada al llarg dels Països Catalans que té l'element del foc com a símbol preeminent. La tradició de les fogueres de Sant Joan és una celebració molt antiga, transmesa de generació en generació al llarg de molts segles. Amb ella, els primers pobladors de les nostres comarques festejaven la nit més curta de l'any, el solstici d'estiu. D'aquesta manera, s'han anat transformant aquelles celebracions prehistòriques en els Focs de Sant Joan actuals.

La matinada del 22 al 23 de juny la Flama del Canigó es renova al cim d'aquesta muntanya del Pirineu català i centenars de voluntaris i equips de foc la distribueixen arreu dels Països Catalans seguint diverses rutes per tal d'encendre les fogueres de la nit de Sant Joan. Així comença, any rere any, la celebració d'una festa ancestral vinculada al solstici d'estiu que és també un símbol de germanor entre els territoris de parla catalana.

Missatge de la Flama 2016

Vivim un temps de trànsit. Un ritual fortament arrelat a la nostra tradició, que ha activat algun ressort secret de la

consciència col·lectiva del nostre poble. I és precisament en aquestes èpoques de canvi profund, de renovació, quan els elements simbòlics adquireixen un protagonisme especial. La flama del Canigó és un dels símbols que més ens representa i ens uneix en aquests temps. Enguany la foguera de Sant Joan no cremarà només les andròmines, els mobles vells i la paperassa de les golfes. El foc que des del Canigó fa 50 anys travessa els Pirineus ens portarà una flama que hem de conservar viva durant aquest proper any. La necessitarem durant l'hivern que s'acosta, perquè és tot un poble el que s'ha posat a caminar, definitivament, amb un repte immens. No hi ha marxa enrere. Les torxes amb la flama de Canigó han d'il·luminar el camí, i també han d'escalfar-nos enmig dels temporals de pedra, pluja, neu i vent. És el foc el que ha d'unir-nos encara més amb les nostres diferències.

El proper solstici d'estiu, el del 2017, quan la flama baixi renovada del Canigó, es complirà tot just el termini. Res podrà ser igual que abans. El futur és a les nostres mans perquè som conscients del passat, i commemorem les vides de catalans i catalanes com la Muriel Casals que van dedicar una part molt important de la seva existència a avivar la flama del país amb el seu alè d'unitat i esperança. En aquest temps de traspàs, evoquem el gran poema èpic Canigó, de Jacint Verdaguer, com a símbol del foc de la paraula que ens uneix com a poble.

Amb els aires d'aquesta segona renaixença que estem vivint celebrem aquesta diada amb unes corrandes populars sense retorn.

LA FLAMA

Quatre rius del Pirineu baixen furients,
carregats d'aigua encesa del Canigó.
Corriols, afraus, gorges i torrents,
escampen les brases per la nació.
Ardents afluent arriben a l'Ebre,

on cada solstici està esperant
la barca que porta les quatre torxes,
de Fraga, Maó, Salses i Guardamar.
Al mig de les fites d'aquesta terra,
encendrem les fogueres de Sant Joan.
Despertem fades del riu i la serra,
que aviven els cors de tots els catalans:
*«Espurnes de la nit, danseu fins l'alba,
el sol de llibertat és vostra flama!»*

Andreu Carranza Font, escriptor.